

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (ES) Nr. 261/2012

(2012. gada 14. marts),

ar ko attiecībā uz līgumattiecībām piena un piena produktu nozarē groza Padomes Regulu (EK) Nr. 1234/2007

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 42. panta pirmo daļu un 43. panta 2. punktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

(1) Padomes Regulā (EK) Nr. 1234/2007 (2007. gada 22. oktobris), ar ko izveido lauksaimniecība tirgu kopīgu organizāciju un paredz īpašus noteikumus dažiem lauksaimniecības produktiem (Vienotā TKO regula) ⁽⁴⁾, pašlaik iekļauto piena un piena produktu tirgus kopīgas organizācijas kārtējo reformu mērķis bija veicināt orientāciju uz tirgu, proti, mudināt lauksaimniekus lemt par ražošanas apjomu un veidu atkarībā no cenu izmaiņām, lai pastiprinātu piena nozares konkurences situāciju un tās ilgtspējību saistībā ar tirdzniecības globalizāciju. Tāpēc tika nolemts palielināt kvotas pakāpeniski, pieņemot Padomes Regulu (EK) Nr. 72/2009 (2009. gada 19. janvāris) par izmaiņām kopējā lauksaimniecības politikā, izdarot grozījumus Regulās (EK) Nr. 247/2006, (EK) Nr. 320/2006, (EK) Nr. 1405/2006, (EK) Nr. 1234/2007, (EK) Nr. 3/2008 un (EK) Nr. 479/2008 un atceļot Regulas (EEK) Nr. 1883/78, (EEK) Nr. 1254/89, (EEK) Nr. 2247/89, (EEK) Nr. 2055/93, (EK) Nr. 1868/94, (EK) Nr. 2596/97, (EK) Nr. 1182/2005 un (EK) Nr. 315/2007 ⁽⁵⁾ (reformas 2008.–2009. gada “veselības pārbaude”), lai nodrošinātu piena kvotu sistēmas vienmērīgu izbeigšanu līdz 2015. gadam.

(2) Laikposmā no 2007. līdz 2009. gadam ārkārtēji notikumi ietekmēja piena un piena produktu nozari, rezultātā

izraisot cenu sabrukumu 2008. un 2009. gadā. Sākotnēji tie bija ārkārtēji laika apstākļi Okeānijā, kas izraisīja ievērojamu samazinājumu piegādēs, kam sekoja ātrs un ievērojams cenu kāpums. Lai gan pasaules līmenī piegādes sāka atjaunoties un cenas sāka atgriezties normālākā līmenī, sekojošā finanšu un ekonomiskā krīze negatīvi ietekmēja Savienības piena un piena produktu ražotājus, pastiprinot cenu nestabilitāti. Augstākas izejvielu cenas izraisīja barības un citu ražošanai nepieciešamo resursu, tostarp enerģijas izmaksu ievērojamu kāpumu. Sekojoši pieprasījuma kritums pasaulē, kā arī Savienībā, tostarp attiecībā uz pieprasījumu pēc piena un piena produktiem, laikposmā, kad Savienības ražošana joprojām bija stabila, izraisīja Savienības cenu kritumu līdz viszemākajam drošības tīkla līmenim. Šis straujais piena un piena produktu cenu kritums pilnībā neatbalsojās kā zemākas cenas pienam un piena produktiem patērētāju līmenī, kas lielākajā daļā valstu un attiecībā uz lielāko daļu piena un piena produktu nozarē ražoto produktu apakšnozarēs izraisīja bruto seguma palielināšanos un neļāva pieprasījumu pēc šiem produktiem pielāgot zemām izejvielu cenām, palēninot cenu atgūšanos un saasinot zemu cenu ietekmi uz piena ražotājiem, kas nopietni apdraudēja daudzu šo uzņēmēju dzīvotspēju.

(3) Reaģējot uz šo sarežģīto piena tirgus situāciju, 2009. gada oktobrī izveidoja Augsta līmeņa ekspertu grupu (ALEG) ar mērķi apspriest vidēja un ilgtermiņa pasākumus piena un piena produktu nozarē, kas saistībā ar piena kvotu izbeigšanu 2015. gadā veicinātu tirgus un piena ražotāju ienākumu stabilizāciju un palielinātu pārredzamību šajā nozarē.

(4) ALEG saņēma mutisku un rakstisku ieguldījumu no lielākajām Eiropas ieinteresēto personu grupām piena produktu piegādes ķēdē, kas pārstāv lauksaimniekus, piena pārstrādātājus, piena tirgotājus, mazumtirgotājus un patērētājus. Turklāt ALEG saņēma ieguldījumu no pieaicinātajiem akadēmiskajiem ekspertiem, trešo valstu pārstāvjiem, valstu konkurences iestādēm un Komisijas dienestiem. 2010. gada 26. martā notika arī piena un piena produktu ražošanas nozares ieinteresēto personu konference, kas plašākam skaitam piegādes ķēdes dalībnieku deva iespēju paust savus viedokļus. ALEG 2010. gada 15. jūnijā sniedza ziņojumu. Ziņojumā bija iekļauta piensaimniecības nozares tā brīža stāvokļa analīze un doti vairāki ieteikumi saistībā ar līgumattiecībām, ražotāju spēju aizstāvēt savas intereses, profesionālajām/starpnozaru organizācijām, pārredzamību (tostarp turpmāku Eiropas Cenu uzraudzības mehānisma izstrādāšanu), tirgus pasākumiem un biržā tirgotajiem nākotnes līgumiem, tirdzniecības standartiem, kā arī izcelsmes marķējumu, novatorismu un pētniecību. Šajā regulā, kas ir pirmais pasākums, risināti pirmie četri no minētajiem jautājumiem.

⁽¹⁾ OV C 218, 23.7.2011., 110. lpp.

⁽²⁾ OV C 192, 1.7.2011., 36. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2012. gada 15. februāra nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2012. gada 28. februāra lēmums.

⁽⁴⁾ OV L 299, 16.11.2007., 1. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 30, 31.1.2009., 1. lpp.

- (5) ALEG atzīmēja, ka piena ražošanas un pārstrādes nozares dalībvalstu starpā ļoti atšķiras. Pastāv arī ievērojamas atšķirības starp nozares dalībniekiem un nozares dalībnieku veidiem atsevišķās dalībvalstīs. Tomēr daudzos gadījumos piegādes koncentrācija ir ļoti zema, kas rada nelīdzsvarotību lauksaimnieku un piena pārstrādes uzņēmumu spējā aizstāvēt savas intereses piegādes ķēdē. Šāda nelīdzsvarotība var izraisīt negodīgu komercdarbības praksi, konkrēti, lauksaimnieki piegādes brīdī var nezināt, kāda būs piena cena, jo piena pārstrādes uzņēmumi bieži vien to nosaka vēlāk, pamatojoties uz iegūto pievienoto vērtību, ko lauksaimnieks bieži vien nevar ietekmēt.
- (6) Tādējādi visā ķēdē pastāv cenu pārneses problēma, jo īpaši attiecībā uz lauku saimniecību cenām, kuru līmenis parasti nepieaug atbilstīgi ražošanas izmaksu pieaugumam. Pretēji tam 2009. gadā piena piedāvājums uzreiz nepielāgojās pieprasījuma samazināšanās procesam. Patiesi, dažās lielākajās piena ražotājās dalībvalstīs, reaģējot uz zemākām cenām, lauksaimnieki pat palielināja ražošanu salīdzinājumā ar iepriekšējo gadu. Attiecībā uz pievienoto vērtību piena pārstrādes ķēdē, tā vairāk koncentrējās piegādes ķēdes apakšnozārēs, īpaši piena pārstrādes un mazumtirdzniecības uzņēmumos, jo galapatērētājs maksā cenu, kas neatspoguļo cenu, kuru saņem piena ražotājs. Tādēļ visus piena piegādes ķēdes dalībniekus būtu jāmudina uz savstarpēju sadarbību, lai novērstu šo nelīdzsvarotību.
- (7) Piena apjomi, ko sezonas laikā piegādā piena pārstrādes uzņēmumiem, ne vienmēr ir ļoti plānoti. Ir iespējams, ka pat piensaimnieku kooperatīvi (kas pieder lauksaimniekiem un kam ir pārstrādes iekārtas, kurās tiek pārstrādāti 58 % no Savienības svaigpiena) nevar pielāgot piedāvājumu pieprasījumam, – lauksaimniekiem savam kooperatīvam ir jāpiegādā viss piens, un kooperatīvam viss minētais piens ir jāpieņem.
- (8) Oficiāli rakstiski līgumi, kuri noslēgti pirms piegādes un satur vismaz pamatelementus, netiek visai bieži izmantoti. Tomēr šādi līgumi var palielināt piena produktu ķēdē iesaistīto dalībnieku atbildību un paaugstināt izpratni par to, ka nepieciešams labāk ņemt vērā tirgus signālus, uzlabot cenu pārnesi un pielāgot piedāvājumu pieprasījumam, kā arī palīdzēt izvairīties no dažiem negodīgas komercdarbības prakses veidiem.
- (9) Ņemot vērā, ka nav Savienības tiesību aktu par šādiem līgumiem, dalībvalstis var savās līgumtiesību sistēmās noteikt šādu līgumu izmantošanu par obligātu ar noteikumu, ka, to darot, ievēro Savienības tiesību aktus un, jo īpaši, ka nodrošina iekšējā tirgus un tirgus kopīgās organizācijas pienācīgu darbību. Ņemot vērā dažādās situācijas, kas šajā ziņā pastāv Savienībā līgumtiesību jomā, ievērojot subsidiaritāti, šāda lēmuma pieņemšana būtu jāatstāj dalībvalstu ziņā. Attiecībā uz visām konkrētā teritorijā veiktām svaigpiena piegādēm būtu jāpiemēro vienlīdzīgi nosacījumi. Tādēļ, ja dalībvalsts nolēm, ka par katru lauksaimnieka svaigpiena piegādi pārstrādātājam, kas veikta tās teritorijā, ir jābūt starp abām pusēm noslēgtam rakstiskam līgumam, šī prasība būtu jāpiemēro arī svaigpiena piegādēm no citām dalībvalstīm, bet nav nepieciešams šādu prasību piemērot svaigpiena piegādēm uz citām dalībvalstīm. Saskaņā ar subsidiaritātes principu dalībvalstīm pašām būtu jāizlemj, vai ir jāpieprasa, lai pirmais pircējs sniegtu lauksaimniekam rakstisku piedāvājumu noslēgt šādu līgumu.
- (10) Lai panāktu, ka šādi līgumi atbilst pienācīgiem minimāliem standartiem, un lai nodrošinātu labu iekšējā tirgus un tirgus kopīgās organizācijas darbību, Savienības līmenī būtu jānosaka daži pamatnosacījumi šādu līgumu izmantošanai. Taču par visiem šādiem pamatnosacījumiem būtu brīvi jāvienojas. Tomēr, lai stiprinātu piena produktu tirgus stabilitāti un piena ražotāju noieta tirgu atsevišķās dalībvalstīs, kur diezgan plaši izmanto ārkārtīgi īsa termiņa līgumus, dalībvalstīm būtu jānodrošina tiesības noteikt šādu līgumu un/vai piedāvājumu minimālo ilgumu. Tomēr šāds minimālais ilgums būtu jānosaka tikai līgumiem starp pirmajiem pircējiem un piena ražotājiem vai piedāvājumos, ko pirmie pircēji iesniedz piena ražotājiem. Turklāt tam nebūtu jātraucē iekšējā tirgus pienācīga darbība, un piena ražotājiem vajadzētu būt izvēlei pieņemt šādu minimālo ilgumu vai atteikties no tā. Kā viens no svarīgiem pamatnosacījumiem ir tas, lai cenu, kas ir jāmaksā par piegādi, varētu noteikt līgumā, ja to vēlas līgumslēdzēja puse, kā statistisku cenu vai kā cenu, kas mainās atkarībā no noteiktu faktoru iedarbības, piemēram, no piegādātā svaigpiena apjoma un kvalitātes vai sastāva, neizslēdzot variantu, kad vienā līgumā ir paredzēta statistiska cena par konkrētu piegādātā svaigpiena apjomu un pēc formulas nosakāma cena par piegādāto papildu apjomu.
- (11) Piensaimniecības kooperatīvi, kuru statūtos vai noteikumos un lēmumos, kas balstīti uz šiem statūtiem, ir noteikumi ar iedarbību, kas līdzīga šajā regulā noteikto līguma pamatnosacījumu iedarbībai, vienkāršības labad būtu jāizslēdz no prasības par rakstisku līgumu noslēgšanu.
- (12) Lai nostiprinātu šādas iepriekš aprakstītas uz līgumiem balstītas sistēmas efektivitāti arī situācijās, kad starpnieki savāc pienu no lauksaimniekiem, lai piegādātu to pārstrādātājiem, būtu jānodrošina dalībvalstīm iespēja piemērot šo sistēmu arī minētajiem starpniekiem.

- (13) Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 42. pantā paredzēts, ka Savienības noteikumi par konkurenci jāattiecinā uz lauksaimniecības produktu ražošanu un tirdzniecību tikai tiktāl, ciktāl to noteicis Eiropas Parlaments un Padome atbilstīgi LESD 43. panta 2. punktam, kas paredz izveidot lauksaimniecības tirgu kopīgo organizāciju.
- (14) Lai nodrošinātu ražošanas dzīvotspējīgu attīstību un tādējādi nodrošinātu pietiekami augstu dzīves līmeni piena ražotājiem, būtu jāpastiprina viņu spējas aizstāvēt savas intereses sarunās ar piena produktu pārstrādātājiem, tādējādi panākot taisnīgāku pievienotās vērtības sadali visā piegādes ķēdē. Tādēļ, lai īstenotu šos kopējās lauksaimniecības politikas mērķus, būtu jāpieņem noteikums saskaņā ar LESD 42. pantu un 43. panta 2. punktu, lai ļautu ražotāju organizācijām, kuras veido tikai piensaimnieki, vai to asociācijām kopīgi vest sarunas ar piena pārstrādes uzņēmumu par līguma noteikumiem, tostarp cenu, attiecībā uz tās dalībnieku visu ražošanas apjomu vai daļu no tā. Tiesības izmantot šo noteikumu tomēr būtu jāparedz tikai tām ražotāju organizācijām, kuras pieprasa un saņem atzīšanu saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1234/2007 122. pantu. Turklāt minētais noteikums nebūtu jāpiemēro atzītām ražotāju organizācijām, tostarp kooperatīviem, kas pārstrādā visu savu dalībnieku piegādāto svaigpienu, jo netiek skarta svaigpiena piegāde citiem pārstrādātājiem. Bez tam būtu jāparedz iespēja saskaņā ar šo regulu atzīt *de facto* esošās ražotāju organizācijas, kas ir atzītas saskaņā ar valsts tiesību aktiem.
- (15) Lai nekaitētu kooperatīvu efektīvai darbībai un nodrošinātu skaidrību, būtu jāprecizē, ka gadījumā, kad lauksaimnieka līdzdalība kooperatīvā paredz pienākumu saistībā ar visu minētā lauksaimnieka saražoto svaigpienu vai daļu no tā piegādāt svaigpienu atbilstīgi nosacījumiem, kas paredzēti kooperatīva statūtos vai noteikumos un lēmumos, kas pieņemti uz šo statūtu pamata, minētie nosacījumi nebūtu jāapspriež ar kādas ražotāju organizācijas starpniecību.
- (16) Turklāt, lai saglabātu efektīvu konkurenci piena tirgū, būtu jānosaka, ka šādai iespējai ir piemērojami attiecīgi ierobežojumi, kas izteikti kā procentuāla daļa no Savienības ražošanas apjoma un jebkuras dalībvalsts ražošanas apjoma, uz kuru attiecas šādas sarunas. Ierobežojums, kas izteikts kā procentuāla daļa no valstī saražotā apjoma, pirmkārt būtu jāpiemēro svaigpiena apjomam, kas saražots ražotājā dalībvalstī vai katrā no ražotājām dalībvalstīm. Tas pats procentuālais ierobežojums būtu arī jāpiemēro svaigpiena apjomam, kas piegādāts jebkurai konkrētajai galamērķa dalībvalstij.
- (17) Ņemot vērā to, cik nozīmīgs, jo īpaši mazaizsargātiem lauku reģioniem, ir aizsargāts cilmes vietas nosaukums (ACVN) un aizsargāta ģeogrāfiskās izcelsmes norāde (AGIN), kā arī, lai nodrošinātu pievienoto vērtību un saglabātu kvalitāti jo īpaši siera šķirņēm, kuras gūst labumu no ACVN un AGIN, kā arī saistībā ar kvotu sistēmas izbeigšanu, dalībvalstīm būtu jāatļauj piemērot noteikumus, lai regulētu šāda noteiktā ģeogrāfiskā teritorijā ražota siera piegādi. Šiem noteikumiem būtu jāattiecas uz visa attiecīgā siera ražošanu, un tie būtu jāpieprasa starpnozaru organizācijai, ražotāju organizācijai vai grupai, kas definēta Padomes Regulā (EK) Nr. 510/2006 (2006. gada 20. marts) par lauksaimniecības produktu un pārtikas produktu ģeogrāfiskās izcelsmes norāžu un cilmes vietu nosaukumu aizsardzību⁽¹⁾. Šāds pieprasījums būtu jāatbalsta to piena ražotāju vairākumam, kuri saražo lielāko daļu šā siera gatavošanai izmantotā svaigpiena, un starpnozaru organizāciju un grupu gadījumā – siera ražotāju vairākumam, kas pārstāv minētā siera ražošanas lielāko daļu. Turklāt šie noteikumi būtu jāsaista ar stingriem nosacījumiem, jo īpaši, lai novērstu kaitējumu produkcijas tirdzniecībai citos tirgos un aizsargātu mazākuma tiesības. Dalībvalstīm pieņemtie noteikumi būtu nekavējoties jāpublicē un jādara zināmi Komisijai, jānodrošina regulāras pārbaudes un neatbilstības gadījumā šie noteikumi jāatceļ.
- (18) Dažās nozarēs starpnozaru organizācijām ir ieviesti noteikumi Savienības līmenī. Šīm organizācijām var būt lietderīga loma dialoga veicināšanā starp piegādes ķēdes dalībniekiem un paraugprakses un tirgus pārredzamības sekmēšanā. Šādi noteikumi būtu jāpiemēro arī piena un piena produktu nozarē, vienlaikus paredzot noteikumus, kas precizē šādu organizāciju statusu saskaņā ar konkurences tiesībām, ar noteikumu, ka minēto organizāciju darbība neizkropļo konkurenci vai iekšējo tirgu vai negatīvi neietekmē lauksaimniecības tirgu kopīgās organizācijas pareizu darbību. Dalībvalstīm būtu jāmudina visi attiecīgie dalībnieki piedalīties šādās starpnozaru organizācijās.
- (19) Lai ņemtu vērā tirgus attīstību, Komisijai ir nepieciešama savlaicīga informācija par piegādātā svaigpiena apjomiem. Tādēļ būtu jāpieņem noteikums, lai nodrošinātu, ka pirmais pircējs regulāri paziņo šādu informāciju dalībvalstīm un ka dalībvalsts par to informē Komisiju.
- (20) Komisijai arī ir vajadzīgi paziņojumi no dalībvalstīm attiecībā uz sarunām par līgumu slēgšanu, ražotāju organizāciju un to apvienību un starpnozaru organizāciju atzīšanu, kā arī līgumattiecībām piena un piena produktu nozarē, lai uzraudzītu un analizētu šīs

⁽¹⁾ OV L 93, 31.3.2006., 12. lpp.

regulas piemērošanu, jo īpaši saistībā ar ziņojumu sagatavošanu par piena produktu tirgus attīstību, kas Komisija būtu jāiesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei.

(21) Šajā regulā noteiktos pasākumus pamato piena tirgus pašreizējie ekonomiskie apstākļi un piegādes ķēdes struktūra. Tāpēc tie būtu jāpiemēro pietiekami ilgu laiku, lai ļautu tiem būt pilnībā efektīviem. Tomēr, ņemot vērā to plašo mērogu, tiem vajadzētu būt pagaidu pasākumiem, un tie būtu jāpārskata, lai izvērtētu to darbību un nepieciešamību tos turpināt. Šis jautājums būtu jāaplūko divos Komisijas ziņojumos par piena produktu tirgus attīstību, jo īpaši ietverot iespējamās iniciatīvas, lai lauksaimniekus rosinātu noslēgt kopīgas ražošanas vienošanās, iesniedzot tos attiecīgi līdz 2014. gada 30. jūnijam un 2018. gada 31. decembrim.

(22) Dažu mazāk attīstītu Savienības reģionu ekonomika ļoti lielā mērā ir atkarīga no piena ražošanas. Šo reģionu īpašo apstākļu dēļ ir jāpielāgo vispārējās politikas nostādnes, lai labāk ņemtu vērā šo reģionu vajadzības. Kopējā lauksaimniecības politikā jau ir paredzēti īpaši pasākumi šiem mazāk attīstītajiem reģioniem. Šajā regulā paredzētie papildu politikas pasākumi var dot ieguldījumu, lai nostiprinātu piena ražotāju stāvokli šādos reģionos. Tomēr šo pasākumu ietekme būtu jāizvērtē iepriekš minētajos ziņojumos, pamatojoties uz kuriem Komisijai vajadzības gadījumā būtu jāiesniedz priekšlikumi Eiropas Parlamentam un Padomei.

(23) Lai nodrošinātu, ka piena un piena produktu nozares ražotāju organizāciju un to apvienību mērķi un kompetences ir skaidri definētas, Komisijai būtu jādeleģē pilnvaras pieņemt aktus saskaņā ar LESD 290. pantu attiecībā uz nosacījumiem starptautisku ražotāju organizāciju un ražotāju organizāciju starptautisku asociāciju atzīšanai, noteikumiem, saskaņā ar kuriem, ja notiek starptautiska sadarbība, tiek paredzēta administratīva palīdzība, nosacījumi tās sniegšanai, kā arī tiek aprēķināts svaigpiena apjoms, par kuru kāda ražotāju organizācija ved sarunas. Ir īpaši būtiski, lai Komisija, veicot sagatavošanas darbus, rīkotu atbilstīgas apspriešanās, tostarp ekspertu līmenī. Komisijai, sagatavojot un izstrādājot deleģētos aktus, būtu jānodrošina vienlaicīga, savlaicīga un atbilstīga attiecīgo dokumentu nosūtīšana Eiropas Parlamentam un Padomei.

(24) Lai nodrošinātu vienādus nosacījumus šīs regulas īstenošanai, būtu jāpiešķir īstenošanas pilnvaras Komisijai. Īstenošanas pilnvaras saistībā ar ražotāju organizāciju un to asociāciju un starpnozaru organizāciju atzīšanas nosacījumu izpildi, šo organizāciju paziņojumiem par sarunās apspriesto svaigpiena apjomu, dalībvalstu paziņojumiem Komisijai par šīm organizācijām un noteikumiem attiecībā uz siera šķirņu, kurām ir piešķirts ACVN vai AĢIN, piedāvājuma regulēšanu, sīki izstrādātiem noteikumiem, kas saistīti ar nolīgumiem, lēmumiem un saskaņotām darbībām piena un piena produktu nozarē, šajā nozarē pastāvošo obligāto paziņojumu saturu, veidu un grafiku,

dažiem aspektiem lauksaimnieku līgumos par svaigpiena piegādēm un dalībvalstu paziņojumu Komisijai par saviem izvēlētajiem variantiem būtu jāizmanto saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu⁽¹⁾.

(25) Ņemot vērā Komisijas kompetenci Savienības konkurences politikas jomā un minēto aktu specifiku, Komisijai, nepiemērojot Regulu (ES) Nr. 182/2011, būtu jālemj, vai atsevišķi līgumi un saskaņota darbība piena un piena produktu nozarē atbilst Savienības konkurences noteikumiem, vai var notikt ražotāju organizācijas rīkotās sarunas, kas skar ražošanu vairākās dalībvalstīs, un vai būtu jāatceļ daži dalībvalstu pieņemti noteikumi par tāda siera piegādes regulēšanu, kam piešķirts ACVN un AĢIN.

(26) Tādēļ attiecīgi būtu jāgroza Regula (EK) Nr. 1234/2007,

IR PIENĒMUŠI ŠO REGULU.

1. pants

Grozījumi Regulā (EK) Nr. 1234/2007

Regulu (EK) Nr. 1234/2007 ar šo groza šādi:

1) regulas 122. panta pirmās daļas a) punktā iekļauj šādu apakšpunktu:

“iia) piens un piena produkti;”;

2) regulas 123. pantam pievieno šādu punktu:

“4. Dalībvalstis var atzīt arī starpnozaru organizācijas, kas:

a) ir oficiāli pieprasījušas atzīšanu un sastāv no pārstāvjiem, kuri veic ekonomiskas darbības saistībā ar svaigpiena ražošanu, un ir saistītas vismaz ar vienu no šādiem piegādes ķēdes posmiem: piena un piena produktu nozares produktu pārstrādi vai tirdzniecību, tostarp izplatīšanu;

b) ir izveidotas pēc visu vai dažu a) punktā minēto pārstāvju iniciatīvas;

(1) OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.

c) veic vienu vai vairākas no turpmāk minētajām darbībām vienā vai vairākos Savienības reģionos, ņemot vērā minēto starpnozaru organizāciju dalībnieku un patērētāju intereses:

- i) uzlabo ražošanas un tirgus zināšanas un pārredzamību, tostarp publicējot statistikas datus par cenu, apjomiem un darbības ilgumu līgumiem, kuri noslēgti par svaigpiena piegādi, un sniedzot analīzi par iespējamo turpmāko tirgus attīstību reģionālajā, valsts un starptautiskajā līmenī;
- ii) palīdz labāk koordinēt, kā piena un piena nozares produkti tiek laisti tirgū, īpaši izmantojot pētījumus un tirgus izpēti;
- iii) veicina pienu un piena produktu patēriņu un sniedz informāciju par tiem gan iekšējos, gan ārējos tirgos;
- iv) pēta iespējamās eksporta tirgus;
- v) izstrādā standartlīgumus, kas atbilst Savienības tiesību aktiem par svaigpiena pārdošanu pircējiem un/vai par pārstrādātā piena produktu piegādi izplatītājiem un mazumtirgotājiem, ņemot vērā nepieciešamību panākt taisnīgus konkurences nosacījumus un nepieļaut tirgus kropļojumus;
- vi) sniedz informāciju un veic izpēti, kas vajadzīga, lai ražošanu pielāgotu par labu produktiem, kuri vairāk atbilst tirgus prasībām un patērētāju gaumei un cerībām, jo īpaši attiecībā uz produktu kvalitāti un vides aizsardzību;
- vii) saglabā un attīsta piena nozares ražošanas potenciālu, tostarp veicinot jauninājumus un atbalstot programmas lietišķajai pētniecībai un izstrādei, lai pilnībā izmantotu piena un piena produktu potenciālu, jo īpaši, lai radītu produktus ar pievienoto vērtību, kas patērētājam ir pievilcīgāki;
- viii) meklē paņēmienus veterināro produktu izmantošanas ierobežošanai, sekmējot citu vielu izmantošanu un uzlabojot piena ražošanas higiēnu un dzīvnieku veselību;
- ix) izstrādā metodes un līdzekļus, lai uzlabotu produktu kvalitāti visos ražošanas un tirdzniecības posmos;
- x) izmanto bioloģiskās lauksaimniecības potenciālu un aizsargā un veicina šādu lauksaimniecību, kā arī produktu ar cilmes vietas nosaukumu, kvalitātes marķējumu un ģeogrāfiskās izcelsmes norādi ražošanu; un
- xi) veicina integrētu ražošanu vai citas videi nekaitīgas ražošanas metodes.”;

3) regulas II daļas II sadaļas II nodaļā iekļauj šādu iedaļu:

“IIA iedaļa

Noteikumi piena un piena produktu nozares ražotāju organizācijām un starpnozaru organizācijām

126.a pants

Piena un piena produktu nozares ražotāju organizāciju un to asociāciju atzīšana

1. Dalībvalstis piena un piena produktu nozarē par ražotāju organizācijām atzīst visas juridiskas vienības vai skaidri definētas juridisku vienību daļas, kas piesakās uz šādu atzīšanu, ar noteikumu, ka:

- a) tās atbilst 122. panta pirmās daļas b) un c) punktā noteiktajām prasībām;
- b) tajās ir minimālais dalībnieku skaits un/vai tās aptver to darbības teritorijā minimālo pārdodamās produkcijas apjomu, ko nosaka attiecīgā dalībvalsts;
- c) ir pietiekamas liecības par to, ka tās var veikt savu darbību pienācīgi gan laika, gan efektivitātes un piedāvājuma koncentrācijas ziņā;

d) tām ir statūti, kas atbilst šā punkta a), b) un c) apakšpunktam.

2. Atbildot uz pieteikumu, dalībvalstis var atzīt atzītu piena un piena produktu nozares ražotāju organizāciju asociāciju, ja attiecīgā dalībvalsts uzskata, ka šī asociācija ir spējīga efektīvi veikt visas darbības, kas jāveic atzītai ražotāju organizācijai, un atbilst šā panta 1. punktā izklāstītajiem nosacījumiem.

3. Dalībvalstis var nolemt, ka ražotāju organizācijas, kuras ir atzītas pirms 2012. gada 2. aprīļa, pamatojoties uz valsts tiesību aktiem, un kuras atbilst šā panta 1. punktā minētajiem nosacījumiem, ir jāuzskata par atzītām ražotāju organizācijām saskaņā ar 122. panta pirmās daļas a) punkta iii) apakšpunktu.

Ražotāju organizācijas, kuras ir atzītas pirms 2012. gada 2. aprīļa, pamatojoties uz valsts tiesību aktiem, un kuras neatbilst šā panta 1. punktā minētajiem nosacījumiem, var turpināt savu darbību atbilstīgi valsts tiesību aktiem līdz 2012. gada 3. oktobrim.

4. Dalībvalstis:

- a) četru mēnešu laikā pēc tam, kad ir saņemts pieteikums, kuram ir pievienoti visi atbilstīgie apliecinājošie pierādījumi, pieņem lēmumu par to, vai piešķirt atzīšanu ražotāju organizācijai; minētais pieteikums iesniedzams dalībvalstī, kurā atrodas organizācijas galvenā mītne;

- b) ik pēc noteikta laika, ko tās pašas nosaka, veic pārbaudes, lai pārliecinātos, ka atzītas ražotāju organizācijas un asociācijas ievēro šīs nodaļas noteikumus;
- c) gadījumā, ja šajā nodaļā paredzētie pasākumi netiek īstenoti vai to īstenošanā tiek pieļauti pārkāpumi, uzliek šīm organizācijām un asociācijām piemērojamās sankcijas, ko tās paredzējušas, un vajadzības gadījumā lemj, vai atzīšana nebūtu jāatsauc;
- d) vienreiz gadā un ne vēlāk par 31. martu informē Komisiju par katru iepriekšējā kalendārājā gadā pieņemto lēmumu piešķirt, atteikt vai atsaukt atzīšanu.

126.b pants

Starpnozaru organizāciju atzīšana piena un piena produktu nozarē

1. Dalībvalstis var atzīt starpnozaru organizācijas piena un piena produktu nozarē ar noteikumu, ka šādas organizācijas:

- a) atbilst 123. panta 4. punktā noteiktajām prasībām;
- b) darbojas vienā vai vairākos attiecīgās teritorijas reģionos;
- c) atbild par ievērojamu daļu ekonomisko darbību, kuras minētas 123. panta 4. punkta a) apakšpunktā;
- d) pašas neiesaistās piena un piena produktu nozares produktu ražošanā, pārstrādē vai tirdzniecībā.

2. Dalībvalstis var nolemt, ka starpnozaru organizācijas, kuras ir atzītas pirms 2012. gada 2. aprīļa, pamatojoties uz valsts tiesību aktiem, un kuras atbilst šā panta 1. punktā minētajiem nosacījumiem, ir jāuzskata par atzītām starpnozaru organizācijām saskaņā ar 123. panta 4. punktu.

3. Ja dalībvalstis izmanto izvēles iespēju atzīt starpnozaru organizāciju saskaņā ar 1. un/vai 2. punktu, tās:

- a) četros mēnešos pēc tam, kad ir saņemts pieteikums, kuram ir pievienoti visi atbilstīgie apliecinātie pierādījumi, pieņem lēmumu par to, vai piešķirt atzīšanu starpnozaru organizācijai; minētais pieteikums iesniedzams dalībvalstī, kurā atrodas organizācijas galvenā mītne;
- b) ik pēc noteikta laika, ko tās pašas nosaka, veic pārbaudes, lai pārliecinātos, ka atzītas starpnozaru organizācijas atbilst nosacījumiem, kas reglamentē to atzīšanu;
- c) gadījumā, ja šajā regulā paredzētie pasākumi netiek īstenoti vai to īstenošanā tiek pieļauti pārkāpumi, uzliek šīm organizācijām piemērojamās sankcijas, ko tās paredzējušas, un vajadzības gadījumā lemj, vai atzīšana nebūtu jāatsauc;

d) atsauc atzīšanu, ja:

- i) vairs netiek ievērotas ar atzīšanu saistītās prasības un nosacījumi, kas paredzēti šajā pantā;
  - ii) starpnozaru organizācija iesaistās kādā no nolīgumiem, lēmumiem un saskaņotām darbībām, kas minēti 177.a panta 4. punktā, neskarot citas sankcijas, kas jānosaka, ievērojot valsts tiesību aktus;
  - iii) starpnozaru organizācija neievēro 177.a panta 2. punktā minēto paziņošanas pienākumu;
- e) vienreiz gadā un ne vēlāk par 31. martu informē Komisiju par katru iepriekšējā kalendārājā gadā pieņemto lēmumu piešķirt, atteikt vai atsaukt atzīšanu.

126.c pants

Sarunas par līgumu slēgšanu piena un piena produktu nozarē

1. Saskaņā ar 122. pantu atzīta piena un piena produktu nozares ražotāju organizācija ražotāju vārdā, kas ir tās dalībnieki, attiecībā uz visu vai daļu no to kopējā ražošanas apjoma var risināt sarunas par līgumiem par lauksaimnieka svaigpiena piegādēm svaigpiena pārstrādātājam vai savācējam 185.f panta 1. punkta otrās daļas nozīmē.

2. Ražotāju organizācijas sarunas var notikt:

- a) neatkarīgi no tā, vai lauksaimnieki īpašumtiesības uz svaigpienu nodod ražotāju organizācijai;
- b) neatkarīgi no tā, vai pārrunātā cena ir tāda pati attiecībā uz visu vai daļu lauksaimnieku, kuri ir ražotāju organizācijas dalībnieki, kopējo ražošanas apjomu;
- c) ar noteikumu, ka konkrētai ražotāju organizācijai:

- i) svaigpiena apjoms, par kuru tiek risinātas šādas sarunas, nepārsniedz 3,5 % no kopējā Savienības ražošanas apjoma; un
- ii) svaigpiena apjoms, par kuru tiek risinātas šādas sarunas un kurš tiek saražots kādā konkrētā dalībvalstī, nepārsniedz 33 % no attiecīgās dalībvalsts kopējā valsts ražošanas apjoma; un
- iii) svaigpiena apjoms, par kuru tiek risinātas šādas sarunas un kurš tiek piegādāts kādā konkrētā dalībvalstī, nepārsniedz 33 % no attiecīgās dalībvalsts kopējā valsts ražošanas apjoma;

d) ar noteikumu, ka attiecīgie lauksaimnieki nav citas ražotāju organizācijas dalībnieki, kura to vārdā arī risina sarunas par šādiem līgumiem; tomēr pienācīgi pamatotos gadījumos, kad lauksaimniekiem pieder divas atšķirīgas ražošanas vienības ģeogrāfiski dažādos apgabalos, dalībvalstis var atkāpties no šā nosacījuma;

e) ar noteikumu, ka uz svaigpienu neattiecas pienākums piegādāt, kas izriet no lauksaimnieka līdzdalības kooperatīvā, saskaņā ar nosacījumiem, kas paredzēti kooperatīva statūtos vai noteikumos un lēmumos, kas paredzēti šajos statūtos vai pieņemti atbilstīgi šiem statūtiem; un

f) ja ražotāju organizācija informē tās dalībvalsts vai dalībvalstu kompetentās iestādes, kurās tā darbojas, par svaigpiena apjomu, par kuru tiek risinātas šādas sarunas.

3. Neatkarīgi no 2. punkta c) apakšpunkta i), ii) un iii) punktā izklāstītajiem nosacījumiem ražotāju organizācija var risināt sarunas, ievērojot 1. punktu, ar noteikumu, ka minētajai ražotāju organizācijai svaigpiena apjoms, par ko tiek risinātas minētās sarunas un kas tiek saražots vai piegādāts kādā konkrētā dalībvalstī, kuras piena ražošanas kopējais apjoms gadā ir mazāks par 500 000 tonnu, nepārsniedz 45 % no šīs dalībvalsts kopējā ražošanas apjoma.

4. Šajā pantā atsauces uz ražotāju organizācijām ietver arī šādu ražotāju organizāciju asociācijas.

5. Lai piemērotu 2. punkta c) apakšpunktu un 3. punktu, Komisija ar līdzekļiem, kurus tā uzskata par piemērotiem, publisko svaigpiena ražošanas apjomus Savienībā un dalībvalstīs, izmantojot visjaunāko pieejamo informāciju.

6. Atkāpjoties no 2. punkta c) apakšpunkta un 3. punkta, pat ja nav pārsniegtas tajos noteiktās robežvērtības, šā punkta otrajā daļā minētā konkurences iestāde var atsevišķā gadījumā nolemt, ka konkrētai ražotāju organizācijai sarunas vai nu būtu jāatsāk, vai tām vispār nebūtu jānotiek, ja konkurences iestāde uzskata, ka tas ir nepieciešams, lai novērstu konkurences izslēgšanu vai izvairītos nopietni kaitēt svaigpiena pārstrādes MVU, kas darbojas tās teritorijā.

Attiecībā uz sarunām, kas skar vairākas dalībvalstis, pirmajā daļā minēto lēmumu pieņem Komisija, nepiemērojot 195. panta 2. punktā vai 196.b panta 2. punktā minēto procedūru. Citos gadījumos minēto lēmumu pieņem tās dalībvalsts valsts konkurences iestāde, uz kuru sarunas attiecas.

Šajā daļā minētos lēmumus nepiemēro pirms datuma, kad tie paziņoti attiecīgajiem uzņēmumiem.

7. Šajā pantā:

a) "valsts konkurences iestāde" ir iestāde, kas minēta 5. pantā Padomes Regulā (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 101. un 102. pantā (*);

b) "MVU" ir mikrouzņēmums, mazais vai vidējais uzņēmums Komisijas 2003. gada 6. maija lēmuma 2003/361/EK par mikrouzņēmumu, mazo un vidējo uzņēmumu definīciju (**) nozīmē.

8. Dalībvalstis, kurās notiek sarunas saskaņā ar šo pantu, paziņo Komisijai par 2. punkta f) apakšpunkta un 6. punkta piemērošanu.

126.d pants

Siera šķirņu ar aizsargātu cilmes vietas nosaukumu vai aizsargātu ģeogrāfiskās izcelsmes norādi piegādes regulēšana

1. Pēc ražotāju organizācijas, kas atzīta saskaņā ar 122. panta pirmās daļas a) punktu, starpnozaru organizācijas, kas atzīta saskaņā ar 123. panta 4. punktu, vai uzņēmumu grupas, kas minēta Regulas (EK) Nr. 510/2006 5. panta 1. punktā, pieprasījuma dalībvalstis uz ierobežotu laikposmu var paredzēt saistošus noteikumus par tādu siera šķirņu piegādes regulēšanu, kurām saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 510/2006 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktu ir piešķirts aizsargāts cilmes vietas nosaukums vai aizsargāta ģeogrāfiskās izcelsmes norāde.

2. Šā panta 1. punktā minētie noteikumi atbilst 4. punktā izklāstītajiem nosacījumiem, turklāt ievērojot to, ka nepieciešams, lai iepriekš būtu noslēgta vienošanās starp pusēm, kas darbojas Regulas (EK) Nr. 510/2006 4. panta 2. punkta c) apakšpunktā minētajā ģeogrāfiskajā apgabalā. Šādu vienošanos noslēdz starp vismaz divām trešdaļām piena ražotāju vai viņu pārstāvju, kuri saražo vismaz divas trešdaļas no 1. punktā minētā siera šķirnes ražošanai nepieciešamā svaigpiena, un vajadzības gadījumā vismaz divām trešdaļām šīs siera šķirnes ražotāju, kas ģeogrāfiskajā apgabalā, kurš minēts Regulas (EK) Nr. 510/2006 4. panta 2. punkta c) apakšpunktā, saražo vismaz divas trešdaļas minētās siera šķirnes.

3. Piemērojot šā panta 1. punktu, izpildei attiecībā uz siera šķirnēm, kurām ir aizsargāts cilmes vietas nosaukums, ģeogrāfiskās izcelsmes norāde svaigpienam, kā tas noteikts šīs siera šķirnes produkta specifikācijā, saistībā ar šo siera šķirni ir tāda pati kā ģeogrāfiskais apgabals, kas minēts Regulas (EK) Nr. 510/2006 4. panta 2. punkta c) apakšpunktā.

4. Noteikumi, kas minēti 1. punktā:

a) attiecas tikai uz attiecīgo produktu piedāvājuma regulējumu, un to mērķis ir saskaņot šīs siera šķirnes piedāvājumu ar pieprasījumu;

b) ietekmē tikai attiecīgo produktu;

c) var būt saistoši ne vairāk kā trīs gadus, un šā laikposma beigās tos atjauno, ja ir saņemts jauns pieprasījums, kā minēts 1. punktā;

d) nerada traucējumus tādu produktu tirdzniecībai, uz kuriem neattiecas 1. punktā minētie noteikumi;

e) tie neattiecas ne uz vienu darījumu pēc attiecīgās siera šķirnes pirmā tirdzniecības posma;

- f) nepieļauj cenu noteikšanu, tostarp cenu orientējošu noteikšanu vai ieteikuma veidā;
- g) nepadara nepieejamu pārmērīgi lielu daļu attiecīgā produkta, kas pretējā gadījumā būtu pieejama;
- h) nerada diskrimināciju, neveido šķērslī jaunu dalībnieku ienākšanai tirgū un negatīvi neietekmē sīkražotājus;
- i) palīdz saglabāt attiecīgā produkta kvalitāti un/vai pilnveidot attiecīgo produktu;
- j) neskar 126.c pantu.

5. Šā panta 1. punktā minētos noteikumus publisko, izmantojot attiecīgās dalībvalsts oficiālu publikāciju.

6. Dalībvalstis veic pārbaudes, lai pārlicinātos, ka tiek ievēroti 4. punktā paredzētie nosacījumi, un gadījumos, kad kompetentās valsts iestādes ir atklājušas, ka šie nosacījumi nav ievēroti, atceļ 1. punktā minētos noteikumus.

7. Dalībvalstis nekavējoties dara zināmus Komisijai visus 1. punktā minētos noteikumus, ko tās pieņēmušas. Komisija informē dalībvalstis par jebkuriem paziņojumiem par šādu noteikumu pieņemšanu.

8. Komisija jebkurā laikā var pieņemt īstenošanas aktus, pieprasot, lai dalībvalsts atceļ tās noteikumus, kas pieņemti saskaņā ar 1. punktu, ja Komisija konstatē, ka minētie noteikumi neatbilst šā panta 4. punktā paredzētajiem nosacījumiem, ierobežo vai kropļo konkurenci ievērojamā iekšējā tirgus daļā, apdraud brīvu tirdzniecību vai Līguma 39. pantā noteikto mērķu sasniegšanu. Minētos īstenošanas aktus pieņem, nepiemērojot 195. panta 2. punktā vai 196.b panta 2. punktā minēto procedūru.

126.e pants

Komisijas pilnvaras attiecībā uz piena un piena produktu nozares ražotāju organizācijām un starpnozaru organizācijām

1. Lai nodrošinātu, ka skaidri tiek definēti piena un piena produktu nozares ražotāju organizāciju un to asociāciju mērķi un pienākumi, tādējādi sekmējot šādu organizāciju darbības efektivitāti, neuzliekot liekus aprūtinājumus, Komisijai saskaņā ar 196.a pantu piešķir pilnvaras pieņemt deleģētus aktus attiecībā uz:

- a) nosacījumiem starptautisku ražotāju organizāciju un ražotāju organizāciju starptautisku asociāciju atzīšanai;
- b) noteikumiem par to, kā un ar kādiem nosacījumiem attiecīgajām kompetentajām iestādēm ir jāsniedz administratīva palīdzība, ja notiek starptautiska sadarbība;

c) papildu noteikumiem par to, kā aprēķināt svaigpiena apjomu, par kuru notiek sarunas, kas minētas 126.c panta 2. punkta c) apakšpunktā un 3. punktā.

2. Komisija var pieņemt īstenošanas aktus ar sīki izstrādātiem noteikumiem, kas ir nepieciešami, lai:

- a) īstenotu ar ražotāju organizāciju, to asociāciju un starpnozaru organizāciju atzīšanu saistītos nosacījumus, kas minēti 126.a pantā un 126.b pantā;
- b) sniegtu paziņojumus, kā minēts 126.c panta 2. punkta f) apakšpunktā;
- c) dalībvalstis sniegtu paziņojumus Komisijai, kā tas paredzēts 126.a panta 4. punkta d) apakšpunktā, 126.b panta 3. punkta e) apakšpunktā, 126.c panta 8. punktā un 126.d panta 7. punktā;
- d) īstenotu procedūras saistībā ar administratīvo palīdzību, ja notiek starptautiska sadarbība.

Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 196.b panta 2. punktā paredzēto pārbaudes procedūru.

(*) OV L 1, 4.1.2003., 1. lpp. Redakcionāla piezīme: Regulas (EK) Nr. 1/2003 nosaukums pielāgots, lai ņemtu vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līguma pantu numerāciju atbilstīgi Lisabonas līguma 5. pantam; sākotnējā atsauce bija uz Līguma 81. un 82. pantu.

(**) OV L 124, 20.5.2003., 36. lpp.;

4) regulas 175. pantā vārdus "ievērojot šīs regulas 176. un 177. pantu" aizstāj ar vārdiem "ievērojot šīs regulas 176. līdz 177.a pantu";

5) iekļauj šādu pantu:

"177.a pants

Nolīgumi, lēmumi un saskaņotas darbības piena un piena produktu nozarē

1. LESD 101. panta 1. punkts neattiecas uz atzītu starpnozaru organizāciju nolīgumiem, lēmumiem un saskaņotām darbībām, kuru mērķis ir veikt šīs regulas 123. panta 4. punkta c) apakšpunktā minētās darbības.

2. Šā panta 1. punktu piemēro vienīgi, ja:

- a) nolīgumi, lēmumi un saskaņotās darbības ir paziņotas Komisijai; un
- b) trīs mēnešu laikā pēc visas nepieciešamās informācijas saņemšanas Komisija, nepiemērojot 195. panta 2. punktā vai 196.b panta 2. punktā minēto procedūru, nav konstatējusi, ka nolīgumi, lēmumi vai saskaņotās darbības neatbilst Savienības noteikumiem.

3. Nolīgumus, lēmumus un saskaņotas darbības nevar ieviest, pirms nav beidzies 2. punkta b) apakšpunktā norādītais laikposms.

4. Par Savienības noteikumiem neatbilstīgiem jebkurā gadījumā uzskata šādus nolīgumus, lēmumus un saskaņotas darbības, ja tie:

- a) var izraisīt jebkāda veida tirgu sadalīšanu;
- b) var apdraudēt tirgus organizācijas netraucētu darbību;
- c) var radīt konkurences kropļojumus un nav būtiski to kopīgās lauksaimniecības politikas mērķu sasniegšanai, uz kuriem vērsta starpnozaru organizācijas darbība;
- d) ietver cenu noteikšanu;
- e) var radīt diskrimināciju vai likvidēt konkurenci attiecībā uz konkrēto produktu ievērojamu daudzumu.

5. Ja pēc 2. punkta b) apakšpunktā minētā laikposma beigām Komisija atzīst, ka nav izpildīti nosacījumi 1. punkta piemērošanai, tā, nepiemērojot 195. panta 2. punktā vai 196.b panta 2. punktā minēto procedūru, pieņem lēmumu, paziņojot, ka attiecīgajam nolīgumam, lēmumam vai saskaņotai darbībai piemēro LESD 101. panta 1. punktu.

Minēto Komisijas lēmumu nepiemēro agrāk kā dienā, kad tas paziņots attiecīgajai starpnozaru organizācijai, ja vien šī starpnozaru organizācija nav iesniegusi nepareizu informāciju vai ļaunprātīgi izmantojusi šā panta 1. punktā minēto atbrīvojumu.

6. Daudz gadu nolīgumu gadījumā paziņošana par pirmo gadu ir spēkā turpmākajiem nolīguma gadiem. Tomēr šādā gadījumā Komisija pēc savas iniciatīvas vai pēc citas dalībvalsts lūguma jebkurā laikā var paziņot, ka konstatēta neatbilstība.

7. Komisija var pieņemt īstenošanas aktus ar sīki izstrādātiem noteikumiem, kas ir nepieciešami vienādi šā panta piemērošanai. Šādus īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 196.b panta 2. punktā paredzēto pārbaudes procedūru.”;

6) regulas 184. pantu groza šādi:

a) panta 6. punktu aizstāj ar šādu:

“6) līdz 2010. gada 31. decembrim un 2012. gada 31. decembrim – Eiropas Parlamentam un Padomei par tirgus stāvokļa attīstību un sekojošiem nosacījumiem piena kvotu sistēmas darbības pakāpeniskai izbeigšanai, vajadzības gadījumā, pievienojot atbilstīgus priekšlikumus.”;

b) pievieno šādu punktu:

“9) līdz 2014. gada 30. jūnijam un 2018. gada 31. decembrim – Eiropas Parlamentam un Padomei par tirgus situāciju piena un piena produktu nozarē

un jo īpaši par 122. panta pirmās daļas a) punkta iii) apakšpunkta darbību un 123. panta 4. punkta, 126.c, 126.d, 177.a, 185.e un 185.f panta darbību, īpaši izvērtējot to ietekmi uz piena ražotājiem un piena ražošanu mazāk attīstītos reģionos saistībā ar vispārējo mērķi saglabāt šajos reģionos ražošanu, un ietverot iespējamās iniciatīvas, lai lauksaimniekus rosinātu noslēgt kopīgas ražošanas nolīgumus, un pievieno attiecīgus priekšlikumus.”;

7) iekļauj šādus pantus:

“185.e pants

Obligātie paziņojumi piena un piena produktu nozarē

Sākot ar 2015. gada 1. aprīli, svaigpiena pirmie pircēji valsts kompetentajai iestādei paziņo svaigpiena apjomu, kas tiem piegādāts katru mēnesi.

Šajā pantā un 185.f pantā “pirmais pircējs” ir uzņēmums vai grupa, kas iepērk pienu no ražotājiem, lai:

- a) to savāktu, iepakotu, uzglabātu, atdzesētu vai pārstrādātu, tostarp saskaņā ar līgumu;
- b) to pārdotu vienam vai vairākiem uzņēmumiem, kas apstrādā vai pārstrādā pienu vai piena produktus.

Dalībvalstis informē Komisiju par svaigpiena apjomu, kā minēts pirmajā daļā.

Komisija var pieņemt īstenošanas aktus ar noteikumiem par šādu paziņojumu apjomu, saturu, veidu un grafiku un pasākumiem saistībā ar dalībvalstu pienākumu sniegt Komisijai informāciju saskaņā ar šo pantu. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 196.b panta 2. punktā paredzēto pārbaudes procedūru.

185.f pants

Līgumattiecības piena un piena produktu nozarē

1. Ja dalībvalsts nolemj, ka par katru tās teritorijā veiktu lauksaimnieka svaigpiena piegādi svaigpiena pārstrādātājam ir jābūt starp abām pusēm noslēgtam rakstiskam līgumam, un/vai nolemj, ka pirmajam pircējam jāiesniedz lauksaimniekam rakstisks priekšlikums līguma noslēgšanai par svaigpiena piegādi, šāds līgums un/vai šāds piedāvājums noslēgt līgumu atbilst 2. punktā izklāstītajiem nosacījumiem.

Ja dalībvalsts nolemj, ka par katru lauksaimnieka svaigpiena piegādi svaigpiena pārstrādātājam ir jābūt starp abām pusēm noslēgtam rakstiskam līgumam, tā lemj arī par to, kurš piegādes posms vai posmi aptverts vai aptverti ar šādu līgumu, ja svaigpiena piegādi veic ar vienu vai vairāku piena savācēju starpniecību. Šajā pantā “savācējs” ir uzņēmums, kas no lauksaimnieka vai cita savācēja saņemto svaigpienu transportē svaigpiena pārstrādātājam vai nākamajam savācējam, un katrā no šiem gadījumiem īpašumtiesības uz svaigpienu tiek nodotas tālāk.

2. Līgumu un/vai līguma piedāvājumu:
- iesniedz pirms piegādes;
  - sagatavo rakstiski; un
  - īpaši iekļauj šādus elementus:
    - cenu, kas maksājama par piegādāto svaigpienu, kura:
      - ir nemainīga un noteikta līgumā, un/vai
      - tiek aprēķināta, apvienojot līgumā noteiktos faktorus, kas var ietvert tirgus rādītājus, kuri atspoguļo izmaiņas tirgus nosacījumos, piegādāto apjomu un piegādātā svaigpiena kvalitāti vai sastāvu;
    - svaigpiena apjomu, kuru var piegādāt un/vai kas jāpiegādā, un šādu piegāžu grafiku;
    - līguma darbības ilgumu, kas var būt vai nu noteikts ilgums, vai nenoteikts ilgums ar izbeigšanas klauzulām;
    - informāciju par maksājuma termiņiem un procedūrām;
    - pasākumus svaigpiena savākšanai vai piegādei; un
    - noteikumus, ko piemēro nepārvaramas varas gadījumos.
3. Atkāpjoties no 1. punkta, līgums un/vai līguma piedāvājums nav vajadzīgs, ja lauksaimnieks svaigpienu piegādā kooperatīvam, kura dalībnieks ir arī lauksaimnieks, ja kooperatīva statūtos vai noteikumos un lēmumos, kas paredzēti šajos statūtos vai pieņemti atbilstīgi šiem statūtiem, ir iekļauti noteikumi, kuru ietekme ir tāda pati kā tiem, kas noteikti 2. punkta a), b) un c) apakšpunktā.
4. Puses brīvi pārrunā visus lauksaimnieku, savācēju vai svaigpiena pārstrādātāju par svaigpiena piegādi noslēgto līgumu elementus, tostarp tos elementus, kas norādīti 2. punkta c) apakšpunktā.

Neatkarīgi no pirmās daļas:

- ja dalībvalsts nolemj, ka saskaņā ar šā panta 1. punktu par katru svaigpiena piegādi ir jābūt rakstiskam līgumam, tā var noteikt minimālo ilgumu, kas attieksies tikai uz rakstiskiem līgumiem starp lauksaimnieku un pirmo svaigpiena pircēju. Šāds minimālais ilgums ir vismaz seši mēneši, un tas neatstāj kaitīgu ietekmi uz iekšējā tirgus pienācīgu darbību; un/vai
- ja dalībvalsts nolemj, ka pirmajam pircējam saskaņā ar 1. punkta prasībām ir jāiesniedz lauksaimniekam rakstisks priekšlikums līgumam par svaigpiena piegādi, tā var paredzēt, ka piedāvājumā jānorāda minimālais šā līguma darbības ilgums, kā to šajā nolūkā nosaka valsts tiesību akti. Šāds minimālais ilgums ir vismaz seši mēneši un neatstāj kaitīgu ietekmi uz iekšējā tirgus pienācīgu darbību.

Otrā daļa neskar lauksaimnieka tiesības noraidīt šādu minimālo darbības ilgumu ar noteikumu, ka tas par noraidījumu paziņo rakstiski. Šajā gadījumā abas puses var brīvi apspriest visus līguma elementus, tostarp elementus, kas norādīti 2. punkta c) apakšpunktā.

5. Dalībvalstis, kuras izmanto šajā pantā paredzētas iespējas, paziņo Komisijai par to, kā tās tiek piemērotas.

6. Komisija var pieņemt īstenošanas aktus, ar kuriem paredz nepieciešamos pasākumus attiecībā uz šā panta 2. punkta a) un b) apakšpunkta un 3. punkta vienādu piemērošanu, un pasākumus saistībā ar paziņojumiem, kas dalībvalstīm jāsniedz saskaņā ar šā panta prasībām. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 196.b panta 2. punktā paredzēto pārbaudes procedūru.”;

8) regulas VII daļas I nodaļā pievieno šādus pantus:

“196.a pants

Deleģēšanas īstenošana

1. Pilnvaras pieņemt deleģētos aktus Komisijai piešķir, ievērojot šajā pantā izklāstītos nosacījumus.

2. Pilnvaras pieņemt 126.e panta 1. punktā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz piecu gadu laikposmu no 2012. gada 2. aprīļa. Komisija sagatavo ziņojumu par pilnvaru deleģēšanu vēlākais deviņus mēnešus pirms piecu gadu laikposma beigām. Pilnvaru deleģēšana tiek automatiski pagarināta uz tāda paša ilguma laikposmiem, ja vien Eiropas Parlaments vai Padome neiebilst pret šādu pagarinājumu vēlākais trīs mēnešus pirms katra laikposma beigām.

3. Eiropas Parlaments vai Padome jebkurā laikā var atsaukt 126.e panta 1. punktā minēto pilnvaru deleģēšanu. Ar lēmumu par atsaukšanu izbeidz tajā norādīto pilnvaru deleģēšanu. Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* vai vēlākā dienā, kas tajā norādīta. Tas neskar jau spēkā esošos deleģētos aktus.

4. Tiklīdz tā pieņem deleģēto aktu, Komisija par to paziņo vienlaikus Eiropas Parlamentam un Padomei.

5. Saskaņā ar 126.e panta 1. punktu pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja divos mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus vai ja līdz minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu nodomu neizteikt iebildumus. Pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes iniciatīvas šo laikposmu pagarina par diviem mēnešiem.

196.b pants

Komitejas procedūra

1. Komisijai palīdz komiteja, ko sauc par Lauksaimniecības tirgu kopīgās organizācijas komiteju. Minētā komiteja ir komiteja atbilstīgi Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai

(ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (*).

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. pantu.

(*) OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.”;

9) regulas 204. pantam pievieno šādu punktu:

“7. Attiecībā uz piena un piena produktu nozari 122. panta pirmās daļas a) punkta iii) apakšpunktu, 123. panta

4. punktu un 126.a, 126.b, 126.e un 177.a pantu piemēro no 2012. gada 2. aprīļa līdz 2020. gada 30. jūnijam, un 126.c, 126.d, 185.e un 185.f pantu piemēro no 2012. gada 3. oktobra līdz 2020. gada 30. jūnijam.”

2. pants

Stāšanās spēkā

1. Šī regula stājas spēkā trešajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

2. To piemēro no 2012. gada 2. aprīļa.

Tomēr Regulas (EK) Nr. 1234/2007 126.c, 126.d, 185.e un 185.f pantu, kas iekļauti ar šo regulu, piemēro no 2012. gada 3. oktobra.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Strasbūrā, 2012. gada 14. martā

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
M. SCHULZ

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
N. WAMMEN